

Druhá nedeľa veľkonočná C

24. apríl 2022

Jn 20, 19 – 31

Milé sestry a bratia v Kristovi

My starší si ešte pamätáme snahu vytlačiť názov sviatku Veľkej noci tzv. Sviatkami jari. Spomínala sa obnova života súvisiaca s jarnou prírodou, kolobeh prírody. Naznačoval sa súvis týchto sviatkov s voľakedajšími pohanskými sviatkami, ktoré oslavovali koniec zimy a príchod jari. Áno, aj kresťanstvo na Veľkú noc oslavuje obnovu života. Ale nový život neoslavuje ako mechanicky ako kolobeh striedania ročných období (nakoniec Veľká noc sa slávi aj na južnej pologuli, kde práve v tomto čase sa začína jeseň) ale obnovu života chápe ako niečo dynamické - dej, do ktorého dorastáme, do ktorého sa otvárame.

Sviatky nevytvárajú len veľkonočné dekorácie - ozajstný sviatok, skutočná slávnosť sa ani nedá vyrobiť. Veľká noc ako ozajstný sviatok, skutočná slávnosť ani pre nás kresťanov už nie sú samozrejmé. Veľkonoční kazatelia zdôrazňujú veľkonočnú radosť, ale radosť sa – podobne ako ostatné duchovné hodnoty – nedá vytvoriť. Sviatok aj radosť sú vždy procesom - sú vždy až na konci niečoho, výsledkom niečoho. Pri stvorení siedmy deň bol záverečným dňom stvorenia, na siedmy deň už nepripadalo nič z konkrétneho stvorenia. Bol akoby dňom navyše. Biblia ho popisuje ako deň slávnosti, sviatku, deň radosti - naznačuje to slovami, že Boh na siedmy deň odpočíval. My kresťania slávime sviatočný deň dokonca ešte o deň neskôr - ako deň po sobote – slávime ho ako nedeľu, ktorá je vlastne až ôsmym dňom, dňom, ktorý sa ešte väčšmi vymyká účelom – všetkému tomu, čo je možné vyrobiť.

Deň po sobote spomína aj dnešné evanjelium, zmŕtvychvstalý Ježiš sa zjavil učeníkom. Aj ich chcel pozvať k obnovennej slávnosti, radosti, vyzvať k oslave života. Dáva im dar odpúšťať viny, ktoré by mohli brániť v slávení slávnosti. Ponúka im nové rúcho milosti, rúcho radosti. (Nielen preto túto nedeľu nazývame nedeľou božieho milosrdenstva)

Cesta k novej slávnosti nie je jednoduchá. Ukazuje to prípad apoštola Tomáša. V čom bol Tomášov problém? V tom, že nechcel uveriť vo zmŕtvychvstanie? Tomáš nástojil na zmŕtvychvstaní starého Kristovho tela, ktorého sa chcel dotknúť - zakiaľ čo Kristus sa už zjavoval v novom, oslávenom tele, ktoré prekonávalo prekážky, zatvorené dvere. Aj my keď premýšľame nad zmŕtvychvstaním – tak naše myšlienky sa zväčša týkajú tela, pôvodného, starého tela.

Dnešný príbeh pripomína, že niečo z toho starého tela ostalo – boli to rany, ktorých sa aj Tomáš nakoniec smel dotknúť. Rany symbolizujú otvorenosť, symbolizujú aj otázky, určité prázdno, ktoré vždy patria k životu. Ježišovo oslávené telo spolu s ranami otvárajú nový priestor – aj pre skutočnú slávnosť. Vyzývajú nás hľadať plnosť života napriek otázkam, napriek ranám, napriek bolesti. Hľadať život napriek ohrozeniu smrťou.

Tomášovi Ježiš povedal, že blaženejší sú tí, ktorí k viere nepotrebujú istotu dotyku, ale nechajú sa pozvať k viere, k životu v radosť aj bez istôt, ktoré si my ľudia vytvárame a ktoré nám domnelo poskytujú oporu. No nakoniec sa aj tak presvedčame, že tieto istoty nás jedna po druhej sklamáajú.

Tomáš sa nakoniec vedel pripojiť k oslave nového stvorenia. Dotyk Kristových rán ho očistil, pretvoril na nového človeka, ktorý vie prijať život napriek neistote, napriek ohrozeniu smrteľnosťou. Ako človek, ktorý sa dotkol Kristových rán otvoril sa aj on pre druhých. To je podstata milosrdenstva, preto aj dnešnú nedeľu nazývame nedeľou Božieho milosrdenstva. Pretože skutočný dotyk rán aj nás robí otvorenými pre spoločenstvo, pre život.

Viliam Arbet